

Mødet genoptaget kl. 13.00

Forhandlingen genoptoges.

Bjørn Elmquist (V):

Debatten i dag er en god anledning til at ridsse vore overordnede mål for den danske deltagelse i EF-samarbejdet, i det europæiske samarbejde op. Vi står på tærskelen til nogle meget vigtige regeringsforhandlinger, hvor vi skal overveje hele traktatgrundlaget og sigtet med samarbejdet.

Fra Venstres side vil vi gerne understrege, at vi ser vor deltagelse i dette samarbejde ud fra håbet om at fjerne grænser, både bogstaveligt og lidt mere principielt, fjerne blokeringer, fjerne nationale reguleringer, opnå frihed og liberalisering, undgå centralisme, overregulering og bureaukrati. Vi mener, at åbenheden i det europæiske samarbejde er ganske afgørende, og at man her må tænke meget på de individuelle forhold.

Det bliver en stor opgave for det fremtidige samarbejde at fastholde, hvad vi mener er det europæiske særpræg, det vil sige folkestyre med respekt for mindretal, menneskerettigheder og mangfoldigheden.

I formiddags var der en udveksling af korte bemærkninger mellem S og SF, hvor man drøftede spørgsmålet om Europas Forenede Stater og dér drog sammenligninger til USA og måske også, hvis nu det ikke bliver en dannelse, en struktur, som kommer nedefra, måske med Sovjetunionen, hvor det jo var et unionsbegreb, der blev presset ned over hovedet på folkeslagene.

Vi håber og vi tror, at det europæiske samarbejde vil kunne fremvise en helt ny form for samfundsstruktur, noget af helt egen art, hvor vi bevarer vores pluralisme, vores mangfoldighed, både hvad folkeslag, kultur, sprog og styreform angår, men kan samle det under en fælles hat og med bindende forpligtelser på en række områder.

Man kunne måske sige: Jamen hvordan skulde det dog lykkes Europa at finde frem til sådan noget? Jeg tror, at hvis ikke det lykkes os, vil samarbejdet ikke have udsigt til at blive til noget, i hvert fald ikke så vidtgående, som vi ønsker det, og det ligger nærmest i vore forudsætninger, at det vil blive egenartet; det vil ikke kunne sammenlignes med USA, og det vil selv-

følgelig på ingen måde komme til at minde om den unionsdannelse, vi så i Sovjet.

Når man ser på udviklingen i den danske debat, i de politiske partiers holdninger inden for det sidste års tid, kan man trække en klar linje fra debatten, vi havde i november sidste år, og debatten, vi havde i april, og så op til memorandummet og debatten i dag, som, går jeg da ud fra, tjener til at understrege indholdet af memorandummet, i hvert fald fra de partiers side, som står bag.

Den linje er klar. Vi har fået vores danske holdninger tydeliggjort, vi kan nu fremtræde med en konstruktiv holdning til de samarbejdsplaner, der ligger på bordet. Noget vil vi være med til, og andet vil vi ikke være med til. Vi har fundet en afklaring, mener jeg, for så vidt angår den økonomiske og monetære union. Hvor vi endnu i foråret havde en forholdsvis indgående diskussion her i folketingsalen om den europæiske centralbank Eurofeds opgaver, mener vi i dag at kunne fastslå, også med memorandumets ord, at der er en ganske stor enighed imellem en række af Folketingets partier og det helt store overvejende flertal i Folketinget om, at Eurofed skal tage sig af det stabile pengevesen, og det skal de gøre så teknokratisk, så teknisk, som det kan lade sig gøre.

Over for det har vi en modvægt, som skal skabe balancen, og det er den politiske instans: økonomi- og finansministrene. De skal have klare opgavebeskrivelser i retning af at sikre økonomisk vækst, at sikre kamp mod arbejdsløsheden, at sikre en god beskæftigelse i EF. Det er en god og meget nødvendig afklaring, vi har opnået på det punkt.

Jeg tror også, vi kan sige, at vi har fundet en afklaring i det europæiske blandt EF-landene i denne sag. Det er, som om de fronter, der tidligere måtte have stået over for hinanden, ikke er helt så hidsige, som de var før.

Vi har også fået en afklaring af det spørgsmål, som vi havde en lang drøftelse af i sidste folketingssamling: de nationale finanslove. Hvem har kompetencen til budgetterne? Det står nu fast i memorandumets tekst, at det forbliver på nationalt plan. Det med at blive disciplineret, at blive kontrolleret eller at få omgjort beslutninger vedrørende nationale budgetter på EF-plan er ikke længere inde i diskussionen, men dermed er jo ikke sagt, at så er der bare frit løb, for der er en naturens barske lov, kan man